FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 16. september 1997 *

1. Nærværende sag har sit udspring i en af selskabet New Holland Ford Ltd (herefter »New Holland«) iværksat appel mod den af Retten i Første Instans afsagte dom af 27. oktober 1994 i sagen Fiatagri og New Holland Ford mod Kommissionen [1] (herefter »den anfægtede dom«). Ved denne dom frifandt Retten Kommissionen i et af New Holland og Fiatagri UK Ltd (herefter »Fiatagri«) indgivet annullationssøgsmål mod beslutning 92/157/EØF [2] (herefter »beslutningen«), hvori Kommissionen fastslog, at UK Tractor Registration Exchange (ordning for udveksling af oplysninger om indregistreringer af traktorer i Det Forenede Kongerige) var i strid med traktatens artikel 85, stk. 1, i det omfang den medførte udveksling af oplysninger, som gjorde det muligt for hver enkelt traktorproducent at få kendskab til konkurrenters salg og forhandlernes import og salg. Under denne appel repræsenterer New Holland sine egne samt Fiatagri's interesser, eftersom sidstnævnte overdrog sine aktiviteter til New Holland den 1. januar 1993 og derefter blev opløst.

I — De faktiske omstændigheder og den administrative procedure

2. Den foreliggende sags faktiske omstændigheder fremgår af præmis 1-16 i den af Retten afsagte anfægtede dom. De gengives her i en lidt anden rækkefølge.

3. I henhold til Det Forenede Kongeriges lovgivning skal alle køretøjer indregistreres i Departement of Transport, såfremt de skal anvendes på offentlig vej i Det Forenede Kongerige. Ansvaret for sådanne indregistreringer påhviler the Local Vehicles Licensing Offices, hvoraf der findes ca. 60. Fremgangsmåden for indregistrering af køretøjer er reguleret i en ministeriel instruks med titlen »Procedure for the first licensing and registration of motor Vehicles«. Ifølge denne instruks skal ansøgningen om indregistrering af et køretøj indgives på en særlig blanket, blanket V55.

4. Blanket V55 indeholder en række oplysninger om salg af køretøjer. Inden for sektoren for landbrugstraktorer har fabrikanter og importører, på grundlag af disse oplysninger, besluttet at oprette et informationssystem, som kaldes »UK Agricultural Tractor Registration Exchange« (herefter »informationsudvekslingsordningen«), der gjorde det muligt at få kendskab til fabrikanternes salg samt forhandlernes salg og import. Aftalen blev suspenderet i 1988, men i 1990 indgik nogle af aftaleparterne, herunder New Hol-

* Originalsprog: spansk.

1 — Sag T-34/92, Sml. II, s. 905.

2 — Kommissionens beslutning af 17.2.1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.370 og 31.446 — U. K. Agricultural Tractor Registration Exchange, EFT L 68, s. 19).

land, en ny aftale vedrørende udsendelsen af oplysninger, som benævntes »UK Tractor Registration Data System« (herefter »Data System«).

5. Alle fabrikanter eller importører af landbrugstraktorer i Det Forenede Kongerige kunne i princippet få adgang til informationsudvekslingsordningen og Data System. Medlemsantallet har varieret i den periode, hvor undersøgelserne i sagen har stået på, i overensstemmelse med den omstrukturering, branchen har gennemgået. På tidspunktet for anmeldelsen deltog otte fabrikanter i aftalen, heriblandt New Holland og Fiatagri. Disse otte fabrikanter var de største erhvervsdrivende i branchen, eftersom de ifølge Kommissionen havde 87-88% af det britiske traktormarked, mens resten af markedet var delt mellem flere små fabrikanter.

6. Udarbejdelsen af denne informationsudvekslingsordning blev foretaget af Agricultural Engineers Association Limited (herefter »AEA«), en erhvervssammenslutning for alle fabrikanter eller importører af landbrugstraktorer, der driver virksomhed i Det Forenede Kongerige, der på tidspunktet for de i sagen omhandlede omstændigheder havde ca. 200 medlemmer, heriblandt Case Europe Limited, John Deere Limited, Fiatagri, New Holland, Massey-Ferguson (United Kingdom) Limited, Renault Agricultural Limited, Same-Lamborghini (UK) Limited og Watveare Limited.

Behandlingen af data, der findes i V55-blanketten, varetages af edb-serviceselskabet Systematics International Group of Companies Limited (herefter »SIL«), til hvilket Department of Transport tilsendte de oplysninger, som det modtog i forbindelse med indregistrering af landbrugstraktorer. Omkostningerne for SIL's ydelser blev faktureret til de enkelte aftaledeltagere på et individuelt forhandlet grundlag. Hver deltager i aftalen havde en individuel kontrakt med SIL.

7. Indholdet af aftalen om udveksling af oplysninger var fastlagt ved de i blanket V55 indeholdte oplysninger og af anvendelsen af disse oplysninger i forbindelse med denne aftale. New Holland og Kommissionen har i denne henseende forskellige opfattelser, som fremgår af præmis 8-16 i den anfægtede dom.

New Holland har understreget, at der som følge af den administrative oprindelse af de oplysninger, der udsendes til deltagerne i aftalen, samt som følge af, at forhandlernes lagre er begrænsede, kan gå en længere periode mellem datoen for bestillingen af en traktor og datoen for dens levering, hvorved sidstnævnte tidspunkt ligger før ibrugtagningen af køretøjet på offentlig vej og følgelig før fremsendelsen af oplysningerne til deltagerne i aftalen. Der kan således gå en kortere eller længere periode mellem salgsdagen og indregistreringstidspunktet, og derfor findes der ikke et »øjebliksbillede« af markedet, hvorfor de indsamlede oplysninger kun er af tilnærmelsesvis karakter. SIL uddrager de oplysninger, som den admini-

strative blanket indeholder, hvorefter den makuleres. Den sendes ikke direkte til deltagerne i aftalen.

8. New Holland bestrider ikke, at blanket V55 foreligger i flere varianter, der er nummereret V55/1-V55/5. Selskabet har imidlertid anført, at kun blanket V55/1 er »udfyldt på forhånd«. Blanketterne V55/2 og V55/4, som kun blev brugt af British Leyland, anvendes ikke længere, mens blanket V55/3, der anvendes, såfremt blanket V55/1 er bortkommet, udfyldes i hånden. Endelig bruges blanket V55/5 af uafhængige importører, samt når et brugt køretøj sælges. En traktor bliver ganske ofte indregistreret, efter at den udelukkende har været anvendt på privat ejendom og ikke på offentlig vej. I alle disse tilfælde har deltagerne ikke direkte adgang til blanketterne.

9. Ifølge Kommissionen findes blanketterne hovedsagelig i to varianter: dels blanketterne V55/1-V55/4, som udfyldes på forhånd af fabrikanterne og eneimportørerne, og som benyttes af eneforhandlerne til indregistrering af de køretøjer, de får leveret, dels blanket V55/5, der benyttes ved parallelimport.

I den anfægtede doms præmis 11-16 har Retten sammenfattet parternes holdning til oplysningerne i blanketterne og de af SIL videregivne informationer på grundlag af disse oplysninger således:

»11 Ifølge Kommissionen indeholder blanketten følgende oplysninger, hvilket i visse henseender bestrides af sagsøgerne:

— Fabrikat (fabrikant).

— Model-, serie- og chassisnummer, indregistreringsdato. Det fremgår af mødet mellem parterne og den refererende dommer den 7. december 1993, at oplysningerne vedrørende serienummer (eller chassisnummer) registreres af SIL. Efter den ordning, som omhandles i den første anmeldelse, udsendes disse oplysninger imidlertid ikke længere til deltagerne i aftalen, da det siden den 1. september 1988 har været aftalt, at SIL ikke mere skal sende indregistreringsblanketten for køretøjer til deltagerne i aftalen. Ifølge sagsøgerne har fabrikanterne brug for disse oplysninger med henblik på at gennemføre deres tilbagekaldekampagner og for at kontrollere rigtigheden af garantikrav, der indsendes til dem. Sagsøgerne har anført, at dette er begrundelsen for, at de nævnte oplysninger, som også udsendes til deltagerne i medfør af Data System, blev sendt til deltagerne indtil september 1988.

— Den oprindelige og den sælgende forhandler (kodenummer, navn, adresse og postnummer); ifølge sagsøgerne registreres disse oplysninger ikke af SIL.

— Det fulde postnummer for køretøjets registrerede ejer. Ifølge sagsøgerne bliver kun de første fem cifre i den registrerede ejers postnummer noteret af SIL for at kunne fastslå postnummerområdet, og nummeret begrænses nogle gange til tre eller fire tal. På mødet med parterne den 7. december 1993 forklarede SIL, at hvis dette postnummer ikke findes på blanketten, bruger det det postnummer, der er nærmest ved den endelige brugers nummer, nemlig den sælgende forhandlers nummer. Hvis sidstnævnte nummer ikke foreligger, anvender det den oprindelige forhandlers postnummer, og hvis dette postnummer ikke findes på blanketten, anvender det postnummeret for det Local Vehicles Licensing Office (herefter 'LVLO'), som det pågældende område hører under. SIL forklarede på mødet, at det er nødvendigt, at alle oplysningerne er knyttet til et postnummerområde, således at forhandlernes salgsområder kan fastlægges.

— Navn og adresse på den registrerede ejer af køretøjet. På mødet med parterne den 7. december 1993 forklarede sagsøgerne, hvis forklaringer blev bekræftet af SIL, at selv om denne oplysning eventuelt kan findes på s. 3 i blanket V55, som er den eneste side, der sendes til SIL, bliver denne oplysning under alle omstændigheder ikke registreret af SIL, således at den ikke bliver meddelt til deltagerne i aftalen.

12 Der er enighed mellem parterne om, at de oplysninger, som SIL sender til deltagerne i aftalen, kan inddeles i tre grupper, men de afgrænser disse tre grupper forskelligt.

13 Ifølge sagsøgerne er de tre grupper oplysninger, som de får tilsendt af SIL, følgende:

— Branchedata: Disse omfatter aggregerede tal vedrørende indregistrering af traktorer solgt af branchen som helhed, opdelt efter perioder, antal hk, kraftoverførselsform og postnummerområde for køretøjets registrerede ejer.

— Identifikationsdata: Disse vedrører indregistreringer af traktorer, der er solgt af hver deltager i aftalen, inddelt efter salgsdatoen, traktormodellen og postnummerområdet for køretøjets registrerede ejer.

— Egne data, der kun meddeles vedkommende deltager i aftalen: Disse vedrører salget af indregistrerede traktorer fra hver enkelt af de forhandlere, som hører til den pågældende deltagers forhandlernet, data vedrørende de to foranstående kategorier med en geografisk opdeling, der

svarer til salgsområderne inden for vedkommende deltagers forhandlernet, særlige undersøgelser, som en deltager anmoder om, samt indregistreringstal for traktorer, som virksomheden har solgt.

14 Ifølge Kommissionen er de tre informationsgrupper følgende:

— Aggregerede oplysninger for branchen: Disse vedrører branchens samlede salg, eventuelt opdelt efter antal hk og kraftoverførselsform; disse oplysninger meddeles for et tidsrum på et år, et kvartal, en måned eller en uge.

— Data vedrørende hver deltagers salg: Disse vedrører solgte enheder for hver enkelt fabrikant og dennes markedsandel på forskellige geografiske områder: Det Forenede Kongerige som helhed, en egn, et grevskab og et forhandlerområde som fastlagt ved hjælp af de postnummerområder, som hvert enkelt område omfatter. Disse oplysninger meddeles for tidsrum på en måned, et kvartal eller et år (og i sidstnævnte tilfælde for de sidste tolv måneder, for kalenderåret eller for løbende perioder).

— Data vedrørende salg gennem de forhandlere, der hører til den enkelte deltagers forhandlernet, navnlig deltagernes import og eksport inden for deres respektive områder. Det er dermed muligt at få oplysning om import og eksport mellem de forskellige forhandlerområder og at sammenligne disse salg med forhandlernes salg inden for deres egne områder. Som det især fremgår af betragtning 29, 30, 55 og 56 til beslutningen, ville en fabrikant, hvis han ønskede det, være i stand til at begrænse forhandlernes detailsalgsaktivitet uden for deres tildelte områder, såvel i som uden for Det Forenede Kongerige, idet de solgte produkters bestemmelsessted kan fastslås på den nævnte måde. På mødet med parterne den 7. december 1993 hævdede sagsøgerne, at kun den enkelte fabrikant, men ikke hans konkurrenter, kan sammenligne sine egne forhandleres salg, og at informationsudvekslingsordningen modsat det i beslutningen anførte ikke gjorde det muligt for de forskellige fabrikanter at sammenligne forhandlernes salg inden for det enkelte forhandlernet.

15 Sagsøgerne har understreget, at oplysningerne om 'forhandlerimport' og 'forhandlereksport' ikke er omfattet af aftalen selv og kun meddeles af SIL til deltagerne i aftalen på grundlag af individuelle aftaler med SIL. Sådanne oplysninger, som ikke længere er til rådighed efter den aftale, der omhandledes i den anden anmeldelse, vedrører salg, som en forhandler foretager uden for sit område (forhandlereksport), og salg, som andre forhandlere i Det Forenede Kongerige gennemfører inden for en given forhandlers område

(forhandlerimport). Oplysningerne vedrører derfor ikke eksport til andre medlemsstater eller import fra disse stater.

16 Kommissionen har anført, at SIL indtil 1988 forsynede deltagerne i aftalen med kopier af blanket V55/5, der bruges af uafhængige importører. Efter 1988 forsyner den kun medlemmerne med oplysninger taget fra denne blanket, som nu makuleres, efter at SIL har udtaget oplysningerne. Kommissionen gør gældende, at disse indregistreringsdokumenter gjorde det muligt at identificere parallelimport, især ved hjælp af køretøjets serienummer. Hvad denne oplysning angår forklarede Kommissionen på mødet med parterne den 7. december 1993, at der efter dens opfattelse skal sondres mellem på den ene side blanketterne V55/1, 3 og 4 og på den anden side blanket V55/5. Blanketterne V55/1, 3 og 4 forhåndsudfyldes nemlig af fabrikanten, således at oplysningen om serienummeret findes på den blanket, der følger med hvert køretøj, og der er følgelig fuld kontrol med, hvem fabrikanterne leverer disse traktorer til. Hvad omvendt angår blanket V55/5, sendte SIL denne blanket til medlemmerne indtil september 1988, hvilket gjorde det muligt for dem at spore det enkelte køretøjs oprindelse. Under det nævnte møde erklærede Kommissionen sig dog enig i, at ordningen efter den 1. september 1988 ikke sætter fabrikanterne i stand til at overvåge parallelimporten. Sagsøgerne anførte på dette møde, at de heller ikke før den 1. september 1988 havde mulighed for at overvåge parallelimporten, fordi køretøjets chassisnummer ikke systematisk var angivet på blanket V55/5.«

10. Den 11. november 1988 sendte Kommissionen en meddelelse af klagepunkter til AEA, til hver af de otte medlemmer, der var omfattet af oplysningsordningen, og til SIL. Den 24. november 1988 besluttede parterne i aftalen at suspendere den. Under en høring i Kommissionen gjorde parterne gældende, idet de især henviste til en undersøgelse, der var foretaget af professor Albach, medlem af Berlin Science Center, at de uddelte oplysninger havde en gavnlig virkning på konkurrencen. Den 12. marts 1990 anmeldte fem parter i aftalen, herunder New Holland, en ny aftale til Kommissionen vedrørende udsendelse af oplysninger, Data System, og forpligtede sig til ikke at gennemføre det nye system, før de havde modtaget en reaktion fra Kommissionen på deres anmeldelse.

11. Ved beslutning 92/157 har Kommissionen

— fastslået, at aftalen om udveksling af oplysninger om indregistreringer af landbrugstraktorer er i strid med traktatens artikel 85, stk. 1, »i det omfang den medfører udveksling af oplysninger, der tjener til at bestemme de enkelte konkurrenters salg, samt oplysninger om forhandlernes salg og import af egne varer« (artikel 1)

— afslået ansøgningen om fritagelse i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3 (artikel 2)

— pålagt AEA og parterne i aftalen at indstille overtrædelsen, dersom det ikke allerede er sket, og for fremtiden at undlade at indgå nogen aftale, der kan have det samme eller et lignende formål eller den samme eller en lignende virkning (artikel 3).

12. New Holland anfægtede denne beslutning for Retten i form af et annullationssøgsmål, hvorunder Retten ved sin dom i sagen Fiatagri og New Holland Ford mod Kommissionen frifandt sagsøgte. Den 13. januar 1995 iværksatte New Holland appel af denne dom.

II — Appellens antagelse til realitetsbehandling

13. New Holland appellerer Rettens dom, idet følgende anbringender gøres gældende:

a) anbringender vedrørende procedurefejl:

— tilsidesættelse af forpligtelsen til på tilstrækkelig vis at begrunde den anfægtede dom

— tilsidesættelse af forpligtelsen til at behandle væsentlige faktiske fejl og disses indvirkning på lovligheden af den anfægtede beslutning.

b) anbringender vedrørende materielle mangler:

— urigtig anvendelse af artikel 85, stk. 1

— urigtig anvendelse af artikel 85, stk. 2, og det i dommen i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen [3] fastslåede princip

— urigtig anvendelse af artikel 85, stk. 3.

14. Før disse anbringender gennemgås enkeltvis, finder jeg det hensigtsmæssigt at sammenfatte de af Domstolen fastsatte kriterier vedrørende formaliteten i forbindelse med appel af domme afsagt af Retten.

3 — Dom af 13.7.1966, forenede sager 56/64 og 58/64, Sml. 1965 1968, s. 245, org. ref.: Rec. s. 429.

15. På grundlag af artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, som uddyber traktatens artikel 168 A, stk. 1, og af artikel 112, stk. 1, litra c), i procesreglementet har Domstolen gradvist udarbejdet kriterier vedrørende formaliteten i forbindelse med appelsager.

For det første har Domstolen udarbejdet en fast praksis [4], hvorefter appellanten præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, og de retlige anbringender, der særligt gøre gældende til støtte herfor. En appel, der blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, opfylder ikke dette krav. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence.

For det andet har Domstolen fastslået, at en appel kun kan støttes på, at Retten har tilsidesat visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket. Den har derefter fastslået, at Rettens vurdering af det for denne forelagte bevismateriale ikke udgør et retligt spørgsmål, som er underlagt kontrol i forbindelse med appel, når bortses fra tilfælde, hvor dette bevismateriale er blevet fordrejet, eller hvor den indholdsmæssige urigtighed af Rettens bevisvurdering fremgår af akterne i den sag, den har behandlet. Domstolen har ikke kompetence til at undersøge de beviser, som Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder, når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt. Det påhviler Domstolen at gennemføre en kontrol med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget [5].

Ovennævnte retspraksis fastlægger relativt stramme kriterier for formaliteten i appelsager for at sikre, at appellen ikke blot udgør en ny undersøgelse, og for at sikre, at Rettens bedømmelse af faktisk karakter ikke anfægtes.

16. Jeg mener, at det i konkurrencesager, som udspringer af Kommissionens beslutninger, er vigtigt, således som generaladvokat

4 — Jf. bl.a. kendelse af 26.4.1993, sag C-244/92 P, Kupka-Floridi mod ØSU, Sml. I, s. 2041, af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, og af 17.10.1995, sag C-62/94 P, Turner mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, samt dom af 24.10.1996, sag C-73/95 P, Viho mod Kommissionen, Sml. I, s. 5457, præmis 25 og 26.

5 — Dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, og af 6.4.1995, forenede sager C-241/91 P og C-242/91 P, RTE og ITP mod Kommissionen, Sml. I, s. 743, samt kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 39.

Jacobs har anført [6], at anlægge en restriktiv fortolkning af kriterierne vedrørende formaliteten i appelsager og særligt den i statuttens artikel 51 indeholdte betingelse, hvorefter appelsager ved Domstolen udelukkende vedrører retsspørgsmål. I sådanne sager undersøger Retten en kommissionsbeslutning, som redegør for tvistens faktiske omstændigheder og giver en retlig bedømmelse. Idet den enten baserer sig på Kommissionens konstateringer eller foretager nye undersøgelser, fastlægger Retten faktum, og Domstolen skal i appelsager henholde sig hertil, eftersom Rettens funktion ville blive undergravet, såfremt Domstolen, på appellanternes anmodning, på ny skulle undersøge de i Rettens domme fremlagte faktiske omstændigheder.

Denne restriktive logik skal, som Kommissionen har anført i svarskriftet, foranledige Domstolen til at anlægge en streng holdning, når den udtaler sig om, hvorvidt de til støtte for appellen anførte anbringender kan antages til realitetsbehandling. Med disse anbringender påberåber appellanterne sig, at Retten har fordrejet de faktiske omstændigheder, idet det påstås, at denne har begået et åbenbart urigtigt skøn, for dermed at få Domstolen til at undersøge tvistens faktiske omstændigheder på ny.

17. I den foreliggende sag har Kommissionen i svarskriftet bestridt, at appellen i sin helhed kan antages til realitetsbehandling, eftersom appellanten ikke tydeligt har præciseret de omstridte præmisser i den anfægtede dom, men blot har gentaget de argumenter, som Retten allerede havde forkastet, og har gentaget de af Retten fastslåede faktiske omstændigheder. Efter at appellanten i replikken havde præciseret sine anbringender til støtte for appellen, ændrede Kommissionen delvist sin holdning og imødegik de af New Holland påberåbte anbringender.

18. Selv om appelskriftet hverken udmærker sig ved sin klarhed eller sin præcision, mener jeg, at det rejser visse retlige spørgsmål, som kan påberåbes under en appel, og derfor ikke bør afvises i sin helhed, uanset at visse af de påberåbte anbringender bør forkastes.

Det skal ikke desto mindre bemærkes, at appellantens holdning, hvorefter der foretages en genfortolkning af de af Retten i den anfægtede dom fastslåede faktiske omstændigheder, og hvorefter selskabet udtrykkeligt baserer de til støtte for appellen påberåbte anbringender herpå, ikke synes at stemme overens med Domstolens kriterier vedrørende appellens antagelse til realitetsbehandling.

6 — Forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs i sagen Hilti mod Kommissionen, nævnt ovenfor (punkt 8-12 og 46-49).

III — Appelanbringenderne

A — *Tilsidesættelse af forpligtelsen til på tilstrækkelig vis at begrunde den anfægtede dom*

19. Ifølge New Holland har Retten i den anfægtede dom kun rent formelt undersøgt den anfægtede beslutning uden at tage hensyn til de åbenlyse fejl, som Kommissionen ifølge de af sagsøgerne i første instans fremførte anbringender har begået i forbindelse med vurderingen af de faktiske omstændigheder og deres retsanvendelse. Følgelig mener New Holland ikke, at Retten har overholdt Domstolens praksis, ifølge hvilken der gælder et generelt princip om, at enhver domstol har pligt til at begrunde sine afgørelser, navnlig ved at anføre grundene til, at den har forkastet et klagepunkt, som på forskriftsmæssig vis er gjort gældende [7].

New Holland har navnlig gjort gældende, at Retten i den anfægtede dom hverken har taget hensyn til hele det bevismateriale, som blev fremført under den skriftlige og mundtlige forhandling, eller til det forhold, at Kommissionen ikke har accepteret sagsøgerne i hovedsagens og SIL's argumenter vedrørende visse aspekter af informationsudvekslingsordningen. Retten har heller ikke behandlet de af parterne under retsmødet fremførte juridiske og økonomiske argumenter, særligt professor Albach's analyse af det pågældende markeds struktur, kompleksiteten af landbrugstraktorer som produkt, udviklingen i virksomhedernes markedsandele og informationsudvekslingsaftalens indvirkning på prisen.

20. New Holland har i sit appelskrift præciseret adskillige grunde vedrørende mangel på begrundelse af den anfægtede beslutning, som den havde gjort gældende for Retten, og som denne afviste uden tilstrækkelig begrundelse, eller som den ikke tog højde for i den anfægtede dom. Disse argumenter vedrører følgende punkter:

— utilstrækkelig begrundelse af den anfægtede beslutning

— uklart indhold i den anfægtede beslutning

— definition af produktet og det pågældende marked, og

— urigtig anvendelse af udtrykket »dominerende stilling«.

7 — Dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 29, og af 17.12.1992, sag C-68/91 P, Moritz mod Kommissionen, Sml. I, s. 6849, præmis 21.

21. Utilstrækkelig begrundelse udgør et anbringende, som kan antages til realitetsbehandling under en appel. I den foreliggende sag mener jeg dog ikke, at New Holland tydeligt har præciseret, hvori de juridiske svagheder i den anfægtede doms begrundelse består. De argumenter, New Holland gør gældende under påberåbelse af dette anbringende om en utilstrækkelig begrundelse af dommen, stemmer ikke overens med kravene i Domstolens praksis vedrørende antagelse til realitetsbehandling af anbringender til støtte for en appel.

Ud over den åbenbare mangel på klarhed og præcision med hensyn til formuleringen af dette til støtte for appellen påberåbte anbringende anfægter New Holland efter min opfattelse blot Rettens vurdering af bevismateriale eller gentager for Domstolen de argumenter, som Retten i den anfægtede dom allerede har forkastet.

22. Jeg mener under alle omstændigheder, at Retten i tilstrækkelig grad har begrundet den anfægtede dom på de punkter, New Holland har anført i forbindelse med påberåbelsen af det pågældende anbringende. Retten har taget hensyn til parternes opfattelser vedrørende annullationsgrundene ved at sammenfatte de væsentligste argumenter og ved derefter at løse problemerne, idet den behørigt underbyggede sin holdning.

23. Følgelig foreslår jeg Domstolen at forkaste dette appelanbringende.

B — *Tilsidesættelse af forpligtelsen til at tage stilling til væsentlige faktiske fejl og disses indvirkning på lovligheden af den anfægtede beslutning*

24. Appellanten gør gældende, at Retten i den anfægtede doms præmis 66 har anerkendt, at den anfægtede beslutning indeholdt visse faktiske fejl vedrørende informationsudvekslingsaftalens karakteristika, men at Retten, i stedet for at drage de logiske følger heraf, i den anfægtede doms præmis 67-72 »omskriver« den anfægtede beslutning, således at de pågældende fejl ikke påvirker lovligheden. Endvidere er der andre grundlæggende fejl, som sagsøgerne i første instans har påberåbt sig, og Retten har fastslået i forbindelse med sin udtømmende undersøgelse, som ikke har vundet genklang i den anfægtede dom. Således forholder det sig med hovedparten af de af sagsøgerne i første instans påberåbte fejl, som Retten har sammenfattet i den anfægtede doms præmis 58-61.

New Holland finder, at Domstolen i overensstemmelse med dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl. [8] har kompetence til i forbindelse med en appel at udtale sig om de faktiske omstændigheder i

8 — Dom af 1.6.1994, sag C 136/93 P, Sml. I, s. 1981, præmis 49.

de sager, hvor en indholdsmæssig urigtighed af Rettens konstateringer fremgår af de processkrifter, som er blevet fremlagt for den.

25. New Holland nævner derefter en række eksempler på åbenlyse fejl eller unøjagtigheder i den anfægtede beslutning, som Retten ikke har undersøgt eller ikke har udledt de relevante følger af i den anfægtede dom, uanset det bevismateriale, som sagsøgerne i første instans har fremlagt for den. Disse fejl vedrører følgende punkter:

— Traktorer skal anses for et differentieret produkt.

— De kendetegn ved informationudvekslingsaftalen, som ligger forud for anmeldelsen, er ikke relevante.

— Manglende aftale vedrørende organisationen af forhandleområder.

— Manglende forståelse af de meddelte oplysninger hvad angår informationudvekslingsordningen og Data System.

— Manglende forståelse af Data Systems særegenhed.

— »Fuldstændig« gennemsigtighed hvad angår priserne. Ophævelse af »usynlig konkurrence«.

26. Som New Holland har anført, hjemler dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., som for nylig er bekræftet ved kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen [9], Domstolen en ret til i forbindelse med en appel at undersøge Rettens bedømmelse af faktisk karakter i tilfælde, hvor en væsentlig unøjagtighed i bedømmelsen fremgår af de i sagen fremlagte dokumenter. Kommissionen hævder i svarskriftet, at Domstolen i dommen i sagen RTE og ITP mod Kommissionen [10] ikke henviser til dette forhold vedrørende en væsentlig unøjagtighed, og at denne dom derfor på dette punkt indebærer en tilsidesættelse af Brazzelli Lualdi-dommen. Jeg er ikke enig i Kommissionens fortolkning, og San Marco-kendelsen bekræfter, at Domstolens praksis ikke er blevet ændret på dette punkt.

27. New Holland har imidlertid i forbindelse med dette appelanbringende ikke anført nogen væsentlig unøjagtighed, som Retten skulle have gjort sig skyld i ved den

9 — Nævnte kendelse (præmis 39).

10 — Nævnte dom (præmis 67).

faktiske bedømmelse i den anfægtede dom, og som skulle fremgå af de i sagen fremlagte dokumenter. Appellanten fremhæver blot en række fejl eller væsentlige unøjagtigheder i den anfægtede beslutning, som allerede er blevet fremført for Retten, og som denne ikke har fastslået eller i den anfægtede dom ikke har udledt de relevante følger af, hvad angår retmæssigheden af Kommissionens beslutning.

Med dette appelanbringende anfægter appellanten kun den af Retten i den anfægtede doms præmis 58-78 indeholdte vurdering af de fremlagte beviser i henseende til visse faktiske omstændigheder i den anfægtede beslutning. New Holland tilkendegiver sin uenighed hvad angår den vægt, Retten tillægger de forskellige beviser, men påviser ingen væsentlig unøjagtighed i Rettens konklusioner, som kan henføres til de i sagen fremlagte dokumenter.

28. Ifølge Domstolens praksis påhviler det Retten at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt, og i en appel har Domstolen ikke kompetence til at udtale sig om de faktiske omstændigheder eller beviser, Retten har lagt til grund for sin faktiske fremstilling, når beviserne er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og når bestemmelser og almindelige retsgrundsætninger vedrørende bevisbyrden såvel som de processuelle regler vedrørende fremlæggelse af bevis er blevet iagttaget [11].

29. Henset til denne praksis kan det pågældende anbringende til støtte for appellen ikke antages til realitetsbehandling, idet New Holland blot har anfægtet Rettens bevisvurdering og for Domstolen har gentaget de argumenter, som Retten i den anfægtede dom har afvist. Under alle omstændigheder mener jeg, at Retten i den anfægtede doms præmis 58-78 i tilstrækkelig grad har begrundet sin bevisvurdering, således at Domstolen er i stand til at udøve den i retspraksis fastsatte kontrol. Det kan ikke pålægges Retten, at den på detaljeret vis redegør for den betydning, som hvert bevis tillægges, eller at den redegør for samtlige grunde, der medvirker til at tillægge visse beviser større betydning end andre.

30. Derfor bør dette anbringende, der er fremført til støtte for appellen, forkastes.

11 — Dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., a.st. (præmis 66), og kendelsen i sagen San Marco, a.st. (præmis 40).

C — *Urigtig anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 1*

31. New Holland har anført, at Retten i den anfægtede dom har anvendt artikel 85, stk. 1, urigtigt på to punkter. Ifølge New Holland har Retten afgrænset det relevante marked upræcist og endvidere fejlfortolket de betingelser, som en aftale eller en samordnet praksis skal opfylde for at være i strid med artikel 85, stk. 1, særligt kravet om et konkurrencebegrænsende formål eller en konkurrencebegrænsende virkning. I henseende til de argumenter, New Holland har fremført til støtte for dette anbringende, sondres der mellem det relevante marked, informationsudvekslingsaftalens konkurrencebegrænsende virkninger og manglende støtte i tidligere retspraksis eller i den økonomiske teori.

1. Det relevante marked

32. Hvad angår det relevante marked har appellanten anført, at Retten ikke på korrekt vis har anvendt den i dommen i sagen United Brands mod Kommissionen fastsatte retsregel, hvorefter det er nødvendigt at undersøge den pågældende vares kendetegn i lyset af et bestemt afgrænset geografisk område, hvor varen markedsføres, og hvor konkurrencevilkårene er tilstrækkeligt homogene [12]. Ifølge New Holland undersøgte Retten kun rent formelt den anfægtede beslutning uden, i lyset af appellantens argumenter, at analysere Kommissionens bedømmelse vedrørende produktmarkedet, det geografiske marked og strukturen af det relevante marked.

33. Hvad angår det pågældende produktmarked undersøger appellanten reelt ikke rigtigheden af Rettens vurdering, som, efter at have taget højde for graden af substituerbarhed, i den anfægtede doms præmis 51 fandt, at det relevante produkt var landbrugstraktorer. New Holland gør blot gældende, at Retten har begået en fejl ved at henholde sig til Kommissionens fremstilling, hvori traktorer betegnes som et homogent produkt, eftersom de af appellanterne for Retten fremlagte beviser dokumenterer, at landbrugstraktorer udgør et yderst heterogent og teknisk set komplekst produkt. Denne fejl vedrørende bestemmelsen af landbrugsprodukternes kendetegn har medført, at Retten har fejlbedømt virkningerne af gennemsigtigheden på det pågældende marked.

34. Jeg mener, at New Holland's argument bør forkastes. Retten har i den anfægtede doms præmis 51 på tilfredsstillende vis anvendt kriteriet om en tilstrækkelig grad af substituerbarhed, som Domstolen har fastsat med henblik på at afgrænse det relevante

12 — Dom af 14.2.1978, sag 27/76, Sml. s. 207, præmis 11.

produktmarked [13]. Aftaleparterne var i princippet alle landbrugstraktorfabrikanter, og der blev, som anført af Retten, ikke sondret mellem de forskellige traktormodeller, heller ikke af virksomhederne selv. New Holland har endvidere ikke påvist manglen på en tilstrækkelig grad af substituerbarhed mellem de forskellige typer traktorer, som sælges i Det Forenede Kongerige, og på grundlag heraf dokumenteret, at de forskellige modeller udgør differentierede markeder.

35. Hvad angår afgrænsningen af det geografiske marked finder New Holland, at Retten i dommens præmis 56 har begået en fejl, eftersom den betragter Det Forenede Kongerige og ikke hele Fællesskabet som det geografiske marked. Ifølge det i United Brands-dommen fastsatte kriterium burde hele Fællesskabets område have været det relevante geografiske marked, da konkurrencevilkårene på det fælles marked for landbrugstraktorer er homogene.

36. Dette af appellanten fremførte argument bør forkastes. Jeg mener, at Retten har anvendt United Brands-dommen og Domstolens praksis korrekt i forbindelse med fastsættelsen af omfanget af det relevante geografiske marked [14]. Som Retten har anført i den anfægtede doms præmis 56, ville det have været muligt at antage, at markedet for landbrugstraktorer omfattede hele Fællesskabet, men iværksættelsen af den britiske informationsudvekslingsaftale begrænsede det relevante geografiske marked til Det Forenede Kongerige, hvor aftalen havde virkning. Domstolen har adskillige gange afgrænset omfanget af det relevante geografiske marked til den region, hvori den samordnede praksis havde virkning [15], som i utallige sager var en medlemsstats område. Derfor synes Rettens argumentation i den anfægtede dom velbegrundet.

37. Hvad angår beskrivelsen af det pågældende markeds struktur har New Holland anført, at den anfægtede dom samt den omtvistede beslutning på flere væsentlige punkter definerer strukturen fejlagtigt. Retten fandt således, at de fire største fabrikanters markedsandele var stabile, og at der ikke har været mærkbar indtrængen af konkurrenter, at der var høje adgangsbarrierer til markedet, som skyldes de nødvendige omkostninger i forbindelse med oprettelsen af et distributionssystem, loyalitet og informationsudvekslingsaftalen, og at salgspriserne på landbrugstraktorer i Det Forenede Kongerige var lavere end i de øvrige medlemsstater. Ifølge New Holland er det bedømmelser af faktisk karakter vedrørende

13 — Jf. navnlig dom af 9.11.1983, sag 322/81, Michelin mod Kommissionen, Sml. s. 3461, præmis 37, og af 14.11.1996, sag C-333/94 P, Tetra Pak mod Kommissionen, Sml. I, s. 5951, præmis 13.

14 — Jf. A. Frignani og M. Waelbroeck: *Disciplina della concorrenza nella CE*, UTET, Torino, 1996, s. 243 ff.

15 — Dom af 16.12.1975, forenede sager 40/73-48/73, 50/73, 54/73, 55/73, 56/73, 111/73, 113/73 og 114/73, Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1663, dommen i sagen Michelin mod Kommissionen, a.st., og dom af 3.7.1991, sag C-62/86, AKZO mod Kommissionen, Sml. I, s. 3359.

det relevante markeds kendetegn, som er baseret på Kommissionens undersøgelser og den økonomiske analyse udført af den af Kommissionen udpegede sagkyndige, professor Neumann. New Holland har forelagt Retten et stort antal beviser og en mere detaljeret økonomisk analyse udført af professor Albach, der påviste de nævnte bedømmelsers unøjagtighed, men som Retten ikke har taget hensyn til i den anfægtede dom.

38. New Holland's argument kan ikke antages til realitetsbehandling under en appel, eftersom det anfægter Rettens vurdering af de fremlagte beviser og den værdi, som Retten har tillagt disse. New Holland har hverken gjort gældende, at beviserne var fordrejede, eller at den materielle unøjagtighed i Rettens vurdering fremgik af de i sagen fremlagte dokumenter. Eftersom Retten i den anfægtede dom har fået beviserne forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, har Domstolen ikke i en appel kompetence til at undersøge de beviser, som Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder.

2. Informationsudvekslingsaftalens konkurrencebegrænsende virkninger

39. Ifølge New Holland har Retten foretaget en urigtig retsanvendelse ved i den anfægtede doms præmis 93 at udtale, at artikel 85, stk. 1, forbyder såvel egentlige konkurrencebegrænsende virkninger som potentielle virkninger, såfremt de har en mærkbar virkning. Derfor fandt Retten det uden betydning, at Kommissionen ikke havde påvist, at informationsudvekslingsaftalen havde haft egentlige konkurrencebegrænsende virkninger på det britiske marked for landbrugstraktorer.

Ifølge New Holland giver Domstolens praksis [16] kun mulighed for at tage hensyn til en aftales potentielle virkninger med henblik på at fastslå, hvorvidt den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, men ikke med henblik på at afgøre, hvorvidt den har en konkurrencebegrænsende virkning. Derfor burde Retten have krævet, at den anfægtede beslutning indeholdt en analyse af informationsudvekslingsaftalens faktiske virkninger på konkurrencen. New Holland gør subsidiært gældende, at påvisningen af faktiske virkninger på konkurrencen under alle omstændigheder er nødvendig, når aftalerne rent faktisk har været anvendt. Informationsudvekslingsaftalen blev praktiseret i tre år, indtil den blev suspenderet den 24. november 1988, og Kommissionen burde have undersøgt dens faktiske virkninger på konkurrencen på det britiske marked for landbrugstraktorer og udviklingen af dette marked i tidsrummet mellem suspensionen af aftalen og vedtagelsen af den omtvistede beslutning.

16 — Dom af 30.6.1966, sag 56/65, Société technique minière, Sml. 1965-1968, s. 211, på s. 215 og 216, org. ref.: Rec. s. 337, på s. 359, og af 16.6.1981, sag 126/80, Salonia, Sml. s. 1563, præmis 12.

40. Appellantens argumenter bør forkastes.

41. For at en aftale er i strid med artikel 85, stk. 1, må den nødvendigvis have »til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for fællesmarkedet ...«. Ifølge Domstolens praksis [17] skal det først undersøges, hvorvidt selve formålet med aftalen udgør en konkurrencebegrænsning. Såfremt det er tilfældet, er den i artikel 85, stk. 1, indeholdte betingelse opfyldt, og det er ikke nødvendigt at analysere aftalens virkninger. Kun såfremt det fastslås, at aftalen ikke i kraft af sit formål er konkurrencebegrænsende, er det nødvendigt at vurdere dens virkninger med henblik på at fastslå, hvorvidt den begrænser konkurrencen eller ej [18].

Virkningerne af en aftale skal vurderes i lyset af den konkurrence, der ville have hersket på det pågældende marked, såfremt aftalen ikke havde eksisteret. Domstolen har følgelig fundet, at det skal undersøges »... om disse bestemmelser aktuelt har en svækkelse af konkurrencen til følge«, og om Kommissionen endvidere i fornødent omfang har overvejet deres potentielle virkninger [19], samt den økonomiske sammenhæng, som konkurrencen udøves i, såfremt der ikke forelå en aftale [20]. Endvidere er det nødvendigt, at aftalen har en mærkbar virkning på konkurrencen [21].

Ud over konkurrencebegrænsningen udgør påvirkningen af samhandelen inden for Fællesskabet en anden nødvendig betingelse for, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 85, stk. 1. Disse to betingelser er snævert forbundet i Domstolens praksis [22], som uden forskel henviser til betydningen af aftalens potentielle virkninger på konkurrencen og på samhandelen inden for Fællesskabet. Det er ikke desto mindre ganske umuligt at påstå, som New Holland gør det, at retspraksis tager hensyn til aftalers potentielle virkninger på samhandelen inden for Fællesskabet, og at den derimod kræver bevis for faktiske påvirkninger af konkurrencen.

Konstateringen af en aftales virkninger på konkurrencen udgør en kompliceret økonomisk overvejelse, og Domstolen har fastslået, at selv om den generelt udøver fuld kontrol med, om betingelserne for at anvende artikel 85, stk. 1, er opfyldt, må den kontrol, som den udøver vedrørende komplicerede økonomiske vurderinger, der er foretaget af

17 — Jf. særligt nævnte dom i sagen Société technique minière (s. 211), nævnte dom i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen, dom af 11.12.1980, sag 31/80, L'Oréal, Sml. s. 3775, præmis 19, dom af 11.7.1985, sag 42/84, Remia m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2545, præmis 18, af 27.1.1987, sag 45/85, Verband der Sachversicherer mod Kommissionen, Sml. s. 405, præmis 39, og af 17.11.1987, forenede sager 142/84 og 156/84, BAT og Reynolds mod Kommissionen, Sml. s. 4487.

18 — Jf. punkt 15 og 16 i generaladvokat Tesauro's forslag til afgørelse forud for dom af 15.12.1994, sag C-250/92, DLG, Sml. I, s. 5641.

19 — Nævnte dom i sagen BAT og Reynolds mod Kommissionen (præmis 54), og dom af 27.2.1992, sag T-19/91, Vichy mod Kommissionen, Sml. II, s. 415, præmis 59.

20 — Dom af 12.12.1995, sag C-399/93, Oude Luttikhuis m.fl., Sml. I, s. 4515, præmis 10.

21 — Dom af 9.7.1969, sag 5/69, Volk, Sml 1969, s. 69, org. ref.: Rec. s. 295, og af 8.6.1995, sag T-7/93, Langnese-Iglo mod Kommissionen, Sml. II, s. 1533, præmis 98.

22 — Jf. C. Bellamy og G. Child: *Derecho de la competencia en el mercado común*, Civitas, Madrid, 1991, s. 142.

Kommissionen, nødvendigvis begrænses til en efterprøvelse af, om formforskrifterne er overholdt, om begrundelsen er tilstrækkelig, om de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning [23].

42. I den foreliggende sag havde informationsudvekslingsaftalen ikke et konkurrencebegrænsende formål, og det var derfor nødvendigt at undersøge dens påvirkning af konkurrencen på det britiske marked for landbrugstraktorer. I den anfægtede dom finder Retten, at Kommissionen i den anfægtede beslutning i tilstrækkelig grad har fastslået eksistensen af informationsudvekslingsaftalens konkurrencebegrænsende virkninger.

Rettens vurdering synes at stemme overens med Domstolens nævnte praksis. Kommissionen har i den anfægtede beslutning med rette fastslået, at informationsaftalen indeholder potentielle konkurrencebegrænsninger, henset til karakteren af det britiske marked for landbrugstraktorer (lukket oligopol med høje adgangsbarrierer) og til indholdet og hyppigheden af de oplysninger, der udveksles mellem de største erhvervsdrivende på markedet. Det drejer sig om en undersøgelse af en kompliceret økonomisk situation, og Retten har i den anfægtede dom udøvet den af Domstolen i dennes praksis fastsatte domstolskontrol.

Jeg mener ikke, at Retten skulle have krævet, at Kommissionen foretog en undersøgelse af aftalens faktiske konkurrencebegrænsninger på det britiske marked for landbrugstraktorer, hvori den skulle have fastsat priser og markedsandele for hver virksomhed, såfremt der ikke eksisterede en informationsudvekslingsaftale. Beviset for denne aftales faktiske konkurrencebegrænsende virkninger ville have været et krav, som var vanskeligt for Kommissionen at opfylde [24], og som synes unødvendigt, eftersom det pågældende markeds kendetegn samt formålet med informationsudvekslingsaftalen var tilstrækkeligt til at fastslå, at der var fare for, at aftalen ville begrænse konkurrencen.

43. På baggrund af ovenstående mener jeg, at denne del af anbringendet til støtte for appellen bør forkastes.

3. Manglende støtte i tidligere praksis og den økonomiske teori

44. New Holland har anført, at den anfægtede beslutning er ganske uden fortilfælde, da det er første gang Kommissionen udtaler sig

23 — De nævnte domme i sagen Remia m.fl. mod Kommissionen (præmis 34) og i sagen BAT og Reynolds mod Kommissionen (præmis 62).

24 — Vanskeligheden ved at bevise en konkurrencebegrænsende aftales faktiske virkninger på samhandelen inden for Fællesskabet er behandlet i dom af 1.2.1978, sag 19/77, Miller mod Kommissionen, Sml. s. 131, præmis 15, og af 17.7.1997, sag C-219/95 P, Ferriere Nord mod Kommissionen, Sml. I, s. 4411, præmis 19.

om en »ren« informationsudvekslingsordning, som ikke er forbundet med nogen konkurrencebegrænsende aftale, som udelukkende spreder oplysninger om allerede foretagne salg, og som ikke vedrører en råvare. I den anfægtede doms præmis 91 erkender Retten, at den omtvistede beslutning »er den første, hvorved Kommissionen har forbudt en informationsudvekslingsordning, der ikke direkte vedrører priserne, og som heller ikke støtter en anden konkurrencebegrænsende foranstaltning«, men Retten har i den anfægtede doms præmis 35 fastslået, at den anfægtede beslutning »på et bestemt marked, nemlig markedet for landbrugstraktorer i Det Forenede Kongerige, blot anvender de principper, som er fastlagt i Kommissionens tidligere beslutningspraksis ...«. Ifølge New Holland har Rettens anden bemærkning, der modsiger den første, medført, at den har fastslået, at den anfægtede beslutning overholdt den forpligtelse til at give en udførlig begrundelse, der i overensstemmelse med dommen i sagen Papier peints de Belgique [25] påhviler Kommissionen med hensyn til beslutninger uden fortilfælde.

45. Jeg har vanskeligt ved at forstå New Holland's argumentation, eftersom et manglende fortilfælde kræver en mere udførlig begrundelse af Kommissionens beslutninger, og eftersom en manglende opfyldelse heraf ifølge Papier peints de Belgique-dommen kan påberåbes af appellanten i en appel, der støttes på et anbringende om manglende begrundelse og ikke et anbringende om en urigtig anvendelse af artikel 85, stk. 1.

25 — Dom af 26.11.1975, sag 73/74, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m.fl. mod Kommissionen, den såkaldte »Papier peints de Belgique-dom«, Sml. s. 1491, præmis 33.

46. Uafhængigt af det forhold, at New Holland ikke har præciseret det retlige spørgsmål i dette led af det til støtte for appellen fremførte anbringende, mener jeg, at der er tale om argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten, og som denne afviste i den anfægtede doms præmis 35. Når appellanten påberåber sig nye argumenter, baserer denne sig på en definition af det pågældende markeds kendetegn, som adskiller sig fra den, der blev fastslået i den anfægtede dom. På baggrund heraf finder jeg, at dette led af anbringendet til støtte for appellen bør afvises.

47. Henset til ovenstående argumentation er jeg af den opfattelse, at anbringendet til støtte for appellen delvist bør afvises, og at de dele, som kan antages til realitetsbehandling, bør forkastes.

D — *Urigtig anvendelse af artikel 85, stk. 2, og det i dommen i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen fastsatte princip*

48. Ifølge appellanten har Retten begået en fejl ved i den anfægtede doms præmis 38 at afvise at anvende det i dommen i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen fastsatte princip, hvorefter den manglende retsvirkning i henhold til artikel 85, stk. 2, kun rammer de dele af en aftale, der falder ind under forbuddet, eller hele aftalen, hvis de pågældende dele synes uadskillelige fra afta-

lens øvrige bestemmelser [26]. Ifølge New Holland burde Retten ikke have godkendt den omtvistede beslutning, eftersom Kommissionen ikke har nævnt de dele af informationsudvekslingsaftalen, som virksomhederne burde have slettet, for at aftalen var forenelig med artikel 85, stk. 1.

49. Dette anbringende bør afvises. Jeg mener, at Retten i den anfægtede doms præmis 36, 37 og 38 har anvendt dommen i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen korrekt, eftersom den har taget hensyn til parternes påstande i så henseende og med føje har fundet, at indholdet af den anfægtede beslutning gjorde det klart, at Kommissionen fandt, at informationsudvekslingsaftalen i sin helhed var uforenelig med artikel 85, stk. 1. I denne aftale var det ikke muligt at udsondre de forskellige dele med henblik på eventuelt at slette disse for således at sikre aftalens lovlighed, da aftalen funktionsmæssigt udgjorde et samlet hele. Appellanten anfører ikke i forbindelse med dette til støtte for appellen fremførte anbringende noget argument hvad angår den mulige identifikation af dele, som kan udskilles fra aftalens hele.

E — *Urigtig anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3*

50. Med dette anbringende, hvoraf det endnu engang synes vanskeligt at udlede de omtvistede punkter, anfægter New Holland den af Retten i den anfægtede doms præmis 99 anførte løsning hvad angår anvendelsen af artikel 85, stk. 3, på informationsudvekslingsaftalen. Retten har erklæret den omtvistede beslutning for gyldig med den begrundelse, at denne aftales konkurrencebegrænsninger ikke er uomgængeligt nødvendige for at virkeliggøre de af aftaleparterne hævdede formål. Kommissionen gør, ifølge Retten, med føje gældende, at de britiske landbrugstraktorfabrikanter kunne nå deres mål med en informationsordning, som havde færre konkurrencebegrænsende virkninger, eller ved at anvende andre foranstaltninger, såsom identifikation af oplysninger vedrørende hver virksomheds marked.

New Holland finder, at Rettens ovennævnte argumentation er ubegrundet, og at Retten følgelig har anvendt artikel 85, stk. 3, urigtigt. For det første gentager appellanten, at den i informationsudvekslingsaftalen indeholdte tidsmæssige opdeling er nødvendig, for at fabrikanterne i rette tid kan få kendskab til ændringer i efterspørgslen med henblik på at tilpasse deres udbud til kundernes krav. For det andet gør appellanten gældende, at informationsudvekslingsaftalen gør det muligt for samtlige fabrikanter, såvel store som små virksomheder, at råde over de samme oplysninger, eftersom aftalen administreres af en uafhængig edb-virksomhed. Såfremt der ikke var nogen aftale, ville de store fabrikanter have bedre mulighed end de mindre fabrikanter for at kende markedet.

51. Dette anbringende, som appellanten har gjort gældende til støtte for appellen, kan

26 — Nævnte dom i sagen Consten og Grundig mod Kommissionen, a.st. (s. 256).

antages til realitetsbehandling, eftersom det vedrører et retligt spørgsmål, nemlig hvorvidt informationsudvekslingsaftalen er nødvendig, hvilket udgør en af betingelserne for at opnå en individuel fritagelse i medfør af artikel 85, stk. 3 [27]. Jeg mener dog alligevel, at anbringendet bør forkastes. Appellanten anfører ikke noget overbevisende argument, der påviser noget åbenbart urigtigt skøn i den i den omtvistede beslutning indeholdte løsning, som godkendes i den anfægtede doms præmis 99. Med henblik på at tilpasse sig kundekrav og sikre service- eller garantiydelser synes det ikke nødvendigt at anvende en informationsudvekslingsordning, hvorved der med korte mellemrum gives individuelle oplysninger om konkurrenters salg. Virkningerne af et sådant system er gunstige på et fragmenteret marked, men på et oligopolistisk marked som det britiske marked for landbrugstraktorer er virkningerne skadelige, da de svækker konkurrencen mellem fabrikanterne.

52. Følgelig bør dette anbringende, der er fremført til støtte for appellen, forkastes.

Sagens omkostninger

53. I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i henhold til artikel 118 anvendes i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Såfremt de af appellanten påberåbte argumenter forkastes i overensstemmelse med mit forslag, skal appellanten dømmes til at betale sagens omkostninger.

Forslag til afgørelse

54. På baggrund af ovenstående foreslår jeg Domstolen:

1) delvist at afvise appellen

2) i øvrigt at frifinde Kommissionen

3) at dømme appellanten til at betale sagens omkostninger.

27 — Jf. dom af 17.1.1995, sag C-360/92 P, Publishers Association mod Kommissionen, Sml. I, s. 23, præmis 24-29.